

Ὁ Κόντης ἐκστρατεύει
χωρὶς νὰ χωρατεύη. . .

Ὅσ' ἀ χάνια τοὺς ἵππους
παστρέουσι ἵππετε.

Ὁ χόλος κι' ἡ μῆνις
θὰ πᾶν τοῦ κακοῦ,
ὅσ' ὀ τέλος θὰ μείνης
στρατῶν ἱππικῶδ.

Ὡ χρόνι χρυσοῦ
σβυσμένω πυρσῶν
καὶ δάβων καὶ γλόμπων,
ὁ Κόντης μισεὶ
ἀκράτων γλωσσῶν
μεγάλαιχον κόμπων.

Καὶ ταύτας ἀκούσας εὐθὺς κατ' αὐτῶν
ἐκπέμπει Στρατὸν,
καὶ τρέμουσι οἱ κάμποι
εἰς ἕνα τοῦ νεύμα,
κι' ἀτάραχον λαίμπει
τῆς Δίρκης τὸ ρέμμα.

Φασ.— Ὁ Κορριάτης μας δρᾷ
μὲ πολλὸ νταλίκι,
πλὴν μᾶς ἤλθε φαῖδρᾷ
μεγαλῶνυμος νίκη.

Κι' ἐστεμμένοι: μὲ κλώνους
ἐλαίας χλωροῦ,
ἀσπασθῶμεν εὐζώνους
κι' ἵππετε στιβαροῦς.

Περιεθῶμεν ἄλην
τὴν εὐάρματον πόλιν,
καὶ βωμοῦς κι' Ἐκκλησίας
μὲ σπονδάς καὶ θυσιάς.

Καὶ κατόπι ριφθῶμεν μὲ δρᾶσι γενναίων
ὅσ' ἀς κλεινάς τὰς Ἀθήνας, ὅσ' ἴνῃ Ρώμῃν τὴν νέαν,
τὴν ἐστίαν τοῦ γένους,
τὴν μητέρα τῶν Γράκχων,
κι' ἀναπέμψωμεν αἰνοῦς
πρὸς τὸν Ἰαχχον Βάκχων.

Κι' ἀναμέλψωμεν ὕμνους πρὸς τὸν Κόντε τὸν δῖον,
ποῦ κρατῶν ὑπὸ μάλης τοῦς σωροῦς τῶν σχεδίων,
καὶ πατάξας μὲ χάριν
καὶ γλυκύτατον στόμα
τὸν Θηβαῖον τὸν Ἄρην
εἰς τὰ σπάργαν' ἀκόμα,
τῆς εἰρήνης ἐφάνη κρατερός Πελοπίδας,
καὶ δραμῶν ὡς δραμάς
διασώζει Θηβαίους, διασώζει Μπουφίδας,
διασώζει κι' ἐμᾶς.

Ὁ Περικλῆς ὁ πλήρης ἀναιδείας
ὡς ἄγγελος ἀρχαίας τραγωδίας.

Περ.— Ὡ σετ' Ἀμφίονος ἄστοι καὶ τέκνη Κάδιου λάλα,
εὐτυχιῶν ἀγγέλιματά θ' ἀκούσετε μεγάλα.
Τὴν θλίψιν ἀποβάλετε προσώπου σκυθρωποῦ
κι' ἄς ἀντηχήσῃ σήμερ χαρμόσυνος φωνῇ,

εις τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς θ' ἀνήκη τοῦ λοιποῦ
τῶν στρατηγῶν καὶ ποιητῶν ἢ μήτηρ ἢ κλεινή.

Ὡσεὶ Ἀμφίονος ἀστοὶ περιόδοι καὶ πάγκαλοι,
χρυσᾶ μαντάτα φέρω
πῶς ὑπεγράψῃ ἢ σύμβασις τοῦ Μάτσοα καὶ τοῦ Βλάγκαλη
μαζί με τὸ Κουβέρο.

Νάτα τάθανάτα νερά, τὰ τρισευλογημένα,
παρπλάζου ἀφρισμένα.
Βλαστήσεως κι' ἀκμῆς καιρὸς,
τῶν διψασμένων ὁ χορὸς
πηγὴν εὐρήκε τῆς ζωῆς καὶ σωτηρίας θύραν
κι' ἐμπρὸς καὶ πίσω τὰ νερά τοῦς διψασμένους ἔπῃραν.

Μᾶς ἔρχεται κι' ἡ Φενεὸς
κι' ἡ Στυμφαλία λίμνη,
καὶ στέκει κόσμος ἐνὸς
καὶ δὸς τοῦ ρόχθιο κι' ὕμιοι.

Ὡς ἐπαθλον μᾶς ἔρχονται ἴστους τόσους μας ἰδρωτᾶς
κι' ὡς τόσων μόχθων ἀμοιδή,
κι' ἄς κράζωμεν εὐὰν εὐοὶ
πρὸς τοὺς ὕδατοδότας.

Φωσ. — Φέρετέ τα τέλος πάντων τὰ νερά τῆς Στυμφαλίας
ἴστην Σαχάραν τῆς εὐκλείας,
φέρετέ τα μὲς ἴστην ἕρα,
μὲς ἴστο διψασμένο χῶμα,
νὰ παστρέψου κάθε λέρα,
νὰ παστρέψου κάθε βρώμα.

Ὡ χαρά μας, ὦ χαρά!...
νάτα, φθάνου τὰ νερά,
νὰ λουσθῶν μεγαλουσιάνοι
καὶ βρωμιάρηδες ζητιάνοι.

Φέρτε τα νὰ τὰ σκορπίζου ἀπειδῶς ὕδρομομεῖς,
φέрте τα νὰ γελᾶς ἢ πόλις τῆς κλειούσης εὐθυμίας,
φέрте νὰ πλυσθῶν οἱ ρύποι τῆς ἀτίμου τῆς τιμῆς,
ὅπου χάσκει μπρὸς ἴστην πάστρα τιμημένης ἀτιμίας.

Φέρετέ μας τὰ νερά
σὰν κριστάλλι λαμπερά,
φέрте τα κραυγῇ νὰ παύσῃ μαξαξιβάνηδων ὄξετα
καὶ νὰ σβύσωμεν τὰ φῶτα τοῦ λογάδος Εὐταξίας,
πρὶν νὰ πάθῃ δι' ἐκείνων τῶν γραμμῶτων ἡ πατρὶς
ἀμαυρώσει, ὀφθαλμίας, εὐτάξι λοκομοτρίας.

Φέρτε το νὰ σὰς χαρᾶ
τὸ πολὺκροτο νερὸ,
γὰ νὰ πρῶν οἱ φωνασχοὶ
νὰ φουσκώσου σὰν ἄσκι.

Φέρτε τα νὰ ποτίσωμεν τὰς ἱεράς καμῆλους,
φέрте τα νὰ κινήσωμεν ἀρχαίους νερομύλους,
ἄς ἔλθουν ἀφιλότιμα νὰ κινήθῃ κι' ὁ μύλος
τῆς θειᾶς μας τῆς Κοντύλας.

Φέρτε νερά νὰ σβύσωμεν Ἡραίστεια Βουλῶν,
φέрте νερά νὰ σβύσωμεν κρατῆρας κεφαλῶν,
φέрте νερά νὰ σβύσωμεν τὰς φλόγας τῶν πολέμων,
δι' ὅσων ἐτρομάζωμεν τὴν τρέμουσαν Εὐρώπην,
δι' ὅσων ὁ Κορδόναρὸς κατέκαυσε τὸν Ἄλιον,
τὸ Πήλιον, τὸν Ὀλυμπον, τὸν Σακάρων, τὴν Ροδόπην.

Φέρτε νερὸ ν' ἀποσβεσθῇ στασιαστῶν ρητόρων
παρλάτα φλογερά,
φέрте νερὸ νὰ σβύσωμεν τὴν λαύραν σπαθοφόρον
καὶ τᾶσφαιρα πυρά.

Φέρτε νερὸ νὰ ξεχειλᾷ τὸ κάθε μας λαγῆνη,
ν' ἀρδύωμεν καὶ τὰ βουνὰ καὶ τὸν Λυκαθητῶν,
φέрте νερά καὶ δεύτερος κατακλισμός νὰ γίνῃ,
φέрте νερά νὰ πῆζωμεν τοῦ Νῶε κιβωτῶν.

Φέρτε νὰ πνίξῃ τοὺς Ρωμηοὺς βροχὴ κατακλισμοῦ,
καὶ κάθε μας καμίνι
σβυσμένο ν' ἀπομείνῃ,
μὰ νὰ σβεσθῇ κι' ἡ κάμινος τοῦ πατριωτισμοῦ,
εἰς τὴν ὅποιαν ψήνεται κάθε Ρωμηὸς κι' ἐγὼ
σὰν τὸν Σεδράχ καὶ τὸν Μιστάχ καὶ τὸν Ἀβδεναγῶ.

Μᾶς ἔρχονται καὶ τὰ νερά, μακρῶν αἰῶνων πόθοι,
ποῦ με τοὺς ἄλλους τοὺς κρυφοὺς μᾶς ποτίσαν φαρμάκι,
κι' αἱ Θῆβει καθύσγασαν, κανεὶς δὲν αἰματώθη,
οὐδ' ὁ Παναγιωτόπουλος ἀπὸ τὸν Ἀσημακῆ.

Καὶ σκούζου με κόσμματα συντάγματα βατραχῶν
πρὸς ξένους καὶ πρὸς γηγενεῖς
ὅτι δὲν ἔρρευσε ραγὶς
ἐκ τοῦ πηδῶντος αἵματος τοσοῦτων Τουρκομάχων.
Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, ἴστην τόσην νηνεμίαν
πλησίασε καὶ ὄσσε μου σαράντα παρὰ μίαν.

Περὶ Μακεδονίας, ὅπου θὰ κάμῃ κρότον,
ἔργον Νικολαΐδου Κλειάνθους ἐκ τῶν πρώτων,
ὀμοσιογραφουτὸς κλεινῶς ἴστο Βερολίων,
κι' ἄς τὸ συνδράμωμεν πάντες κι' οἱ πρώτοι τῶν Ἑλλήνων.
Ἀντάξιον τούτου γενναίας συνδρομῆς,
συνδρομητᾶς εἰς τοῦτο δεχόμεθα κι' ἐμεῖς.

Τοῦ Ἰταλοῦ Στεκίτη δαρνοσταρεῖς ποιήσεις,
ὅπου παθῶν κρατῆρας καὶ φαντασίας πῆσεις,
μετάφρασις ἀρίστη τοῦ Κώστα Καιροφύλα
μὲ φθόγγου ὅπου φθάνου μὲς ἴστη καρδίᾳ τὰ φύλλα.

Παρισινὸν ραφεῖον τοῦ Γεωργίου τοῦ Μπαλάσκα
ἴστη Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐκίνο τὸ στενὸν,
ποῦ στέκεσαι θαυμάζων καὶ με τὸ στίμα χάσκα
πρὸ τῶσων ὑδαμάτων ἀρίστων κι' εὐθνήων.

Εἰς τὸ Θέατρον τοῦ Τσίχα πάντα γέλωσ βασιλευεῖ
ὁ Παντόπουλος τὸν κόσμον τὸν καλλίτερον μαζέει,
ὁ Παντόπουλος ἐκίνο, ὁ Παντόπουλος αὐτός,
ὁ τεχνίτης ὁ δεσπότης, ὁ πολὺς, ὁ λατρευτός.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ καὶ τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
ἴστων Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.